

Ara 30 fillér.

DÉLMAGYARORSZÁG

Szerkesztőség:
SZEGER, KÁRÁSZ-UTCA 9. SZÁM.
A szerkesztőség telefonja: 305.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:
egész évre 96.— K. negyedévre 24.— K.
félévre 48.— K. egy hónapra 8.— K.
Egyes szám ára 30 fillér.

Kiadóhivatal:
SZEGER, KÁRÁSZ-UTCA 9. SZÁM.
A kiadóhivatal telefonja: 305.

Szeged, 1919.

VIII. évfolyam 117. szám.

Szombat, május 24.

A polgármester felhívása a munkásokhoz és munkaadókhöz.

Kaptuk a következő sorokat:

Szeged város polgármesterének ismert felhívására többrendbeli megnyilatkozás láttott napvilágot a helyi sajtó különböző organumaiban. Sok igazságot találok ezen közleményekben, egy nagyon fontos, sőt egyenesen döntő, életbevágó tényt azonban egy oldalról sem méltattak figyelemre.

Szabad legyen tehát nekem ezen fontos faktorról itt részletesen nyilatkozhom, felhívva erre az érdeklődők szíves figyelmét.

gát a gazdálkodó is. Hát iektette, az be gazdaságában még a legszükségesebb építkezésekbe is tőkét, amidőn a kommunizálás Dámokles kardja állandóan a feje felett függ és nem tudni, mely percben csap ez le rája, elválasztván a fejet a törzstől?

Városkormányzói rendelkezést kívánnak egyesek, mely a háztulajdonosokat kényszerítené, évek óta elhanyagolt házaik rendbehozására. Minden háztulajdonosban — csekély kivétellel — megvan az érzék az iránt, hogy házát karban tartsa, mert tudvalevőleg minél inkább elhanyagolja a házbirtokos háza karbantartását, annál többbe kerül annak helyreállítása.

Hiába szerezzük be az építkezési anyagokat, még a legnagyobb áldozatok árán is, hiába sóhajtozunk különböző irányú nyilatkozatokban, hiába ankétezzük a munkahiány enyhítésén fejünket törve, mindaddig, míg a szocialista párt göresösen ragaszkodik a kommunizmus elvéhez és nem hajlandó kivihetetlen programjának revideálására, ez a végtelen szomorú és következményeiben egyenesen kiszámíthatatlan helyzet megváltozni aligha fog.

Az elkeseredés jó tanácsadó sohasem lehet. Szerencsétlen hazánk mai helyzetében pedig a ma még talán kedvezőbb anyagi viszonyok között élő társadalomban, ugymint a munkásosztály zömében a legnagyobb elkeseredés észlelhető. Vegye hát elő, az egyelőre még, sajnos, egymással szemben álló mindkét fél a jobbik esztét, a kölcsönös megértést. Próbáljunk mi, Szeged város lakossága, saját lábainkon járni és ne várjuk ehhez mindig a főváros munkóját. Jöjjenek össze a polgári társadalom önzetlen vezetői, a munkásosztály higgadt kiküldöttjeivel, lökjék ki kebelükből a nem odaváló konkolyhíntőket. Én hiszem, hogy e barátságos összejöveteleknek meglesz a kívánt eredménye, a kölcsönös megértés, mely a mai szerencsétlen helyzetet a legsligősebben orvosolni lesz hivatva.

Szerencsétlenségünkben, bánatunkban, méretetlen nagy fájdalomunkban, amidőn hazánk feldarabolásának mikéntjét és a mindannyiunkat sújtó anyagi áldozatok nagyságát tárgyalja meghallgattatásunk nélkül a párisi bé-

kekonferencia, ölelkezzünk össze magyarok, talán enyhíthetjük ezzel nagy bánatunkat.

H.

Közreadtuk ezt a cikket, mert írója olyan ember, aki előtt mindig megnyitottuk a *Dél-magyarország* hasábjait és mert közlése alkalmat ad arra, hogy a mai helyzetből folyó több tanulságra rámutassunk. A cikk utolsó passzusában az az anomia foglaltatik, hogy az elkeseredés rossz tanácsadó. Teljesen igaz. Mégis sokan hallgatnak ebben a városban elkeseredésükre és nem tudunk szabadulni attól a hatástól, hogy a fenti sorok fogikus észjárású írójában is dolgozott az elkeseredés, mikor ezt a cikket megírta. Tudomásunk szerint ugyanis nem a szocialista párt vezetősége követeli az egyes emberektől, hogy házat építsenek, hanem a polgármester hívta fel ismételt és nyomatékosan, a város tehetősebb polgárait, hogy munkaalaknak teremtésével segítsenek szanálni a mai helyzetet.

Most már az a kérdés, rosszabbul jár-e az az ember, aki a helyzetet és a polgármester szavait megszívlevé építkezéssel munkaalakmat ad, mint az, aki

bármilyen antiszociális ok miatt halogató vagy várakozó álláspontot foglal el?

Csak az járhat jól, aki — ha ez áll módjában és ha ez a kötelessége — munkaalakmat nyújtásával segít abban, hogy a mai rettenetes helyzetből minél kevesebb és minél kisebb zökkenővel kerülhessünk ki. Ez, gazdasági, állami és társadalmi életünkön kívül, minden egyesnek is elsőrendű érdeke.

Arról is lehet vitatkozni, hogy Marx tudományos teóriáit (Marx nemcsak tudós, hanem kiváló publicista, agitátor és aktív forradalmár is volt) jó úton akariák-e megvalósítani Leninék. De azt nem lehet állítani, hogy a szociáldemokrata párt programja vagy programjának ép a távoli végcél megjelölő pontja alkalmas volt — mandátumszerzésre. Ismeretes a szociáldemokrata párt ugynevezett átmeneti programja, amelyről a cikkíró is azt állítja, hogy ideálisan szép, sőt egyenesen magasztos. És ez átmeneti program alapján

Azt kérdelem most már én természetadta, de egy egész hosszú emberélet tapasztalataival kibővített és a lehetőség keretén belül foglalmazott eszecsékémmel, hogy mely című követeli a szocialista párt vezetősége az egyes emberektől, hogy házat építsenek, meglevő és tőkét házépítésbe iektessék? Hát ugyan kinek? a kommunista államnak? Hát azért iektessék be a magánosok megtakarított filléreiket, hogy azokat a kommunista állam minden ellenérték nélkül elkobozza? És ezen nem alaptalan eszmeifuttatást tovább filázva, köztudomásu, hogy a házépítések 99 százaléka jelentékeny kölcsön igénybevételevel történik, hát akad olyan félbolond hank, mely ilyen politikai irányzat mellett házak építésére kölcsönt folyósít?

Csaknem ugyanezen helyzetben érzi ma-